

Олександр Забарний

Із перших уст...

Прощальне

Олександр Івахненку

Хоронять Майстра...,
плачуть кобзарі...,
світ накриває чорна туга.
Хоронять Майстра...
і мого друга...,
сивіють скроні...,
плачуть кобзарі!

Над Києвом луна прощальний дзвін,
Каштани у журі схилили шати...
Олесю, України вірний син,
З яких світів на тебе виглядати?!
Над Києвом прощальний лине дзвін!

На Байковому тиша і печаль...,
В журі кетяги розвісила калина...,
Хоронить Україна свого сина
І голосом трембіти лине жаль...
На Байковому тиша і печаль.

В Манжосівці лелеки на стовпах,
Над гніздами стоять в почесній варті.
Одне гніздо пуста...
І чарку
нам поминальну піднесе шинкар.
В Манжосівці лелеки і печаль...

Мій друже, ти залишив нас,
Коли сади вже відбували квітом...
Тобі б ще жити і творити,
І відганяти пензлем злу напасть...
Мій друже, ти навіщо кинув нас?!

О, дивний Часе, ми твої раби!
Відлічуєш ти роки і хвилини...
Кому даруєш вік, кому години...
Навіщо ж забираєш у родини того,
Хто найпотрібніший із нас?!

О, дивний і трагічний час...
Хоронять Майстра...,
 плачуть кобзарі...,
Сивіє сонце...,
 в тузі Україна!

* * *

Прощальний танок осені
Кружляє у падолисті.
Каштани п'ятами босими
Відстукують морзянку місту.

Свічки відпалавших кленів,
На тлі золотого саду,
Нашіптують думку шалену
В симфонії листопаду...

Шепочуть про зраду літа,
Про роки, що відлітають,
Про тиху зажуру світу,
Й кохання, що не вертає...

Нашіптують тихо-тихо,
Вибілюють в зиму скроні...
І щемно скресає втіха
У ніжних твоїх долонях.

* * *

Листопад у Ніжині! Сонцепад у Ніжині!!
Золотом засніжені площі і сади ...
Ми з тобою вінчані листопадом в Ніжині
І збороти осінь цю вистачить снаги.

Ми з тобою вінчані зорями високими,
А кохання скупане золотим дощем...
Розрахуюсь з осінню прожитими роками
І крізь долю пронесу цей осінній щем.

Ми з тобою підемо виром падолисту,
Нас не відлякати віхолам зими...
Із собою візьмемо любов нашу чисту
Та ще світлі спогади, де у парі ми.

Листопад у Ніжині...

* * *

Юркові Покальчуку

Горює горе... Серце повне болю.
А пам'ять все верта думки назад,
Від неї не затулишся рукою
І не порад не знейдеш, ні розрад.

Її не заховаєш десь у скриню,
І не проп'єш у шинку, як було...
Чому ж на сповідь я до тебе лину,
Аж зморшки переорюють чоло?

Невже ж ми так заборгували долі?
Хіба ж не ми сміялися до сліз?
І на Майдані, як на ратнім полі,
Виспівували сто разів «на біс»...

Тепер ти, брате, у останній вирій,
Злетів у вишиванці..., плач душа!
Спливає час, минають будні сірі...
І поминальна чарка не втіша.

* * *

Осінне

Я Вам писатиму листа
на жовтій долоньці клена...
Про те, що уже літа
упали мені на рамена,
Про те, що ідуть дощі
і сум залетів до серця,
А ще, про самотні дні
й відцвівши очей озерця...
Я Вам напишу про ліс,
що скинув осінні шати,
А ще, що поштар приніс
вітальних листівок багато...
І в кожній Ваше ім'я,
і в кожній моя надія...,
Що цей листопад і я,
у Вашому серці зоріють.
А ще, напишу про час,
що мчить на коні баскому...
Це він розлучає нас,
а в серце засіює втому.
А ще напишу... Та ні!
Нічого не буду писати.
Спливають пустокою дні,
а ліс покидав уже шати...

листопад, 2015.